

Ik heb een thuis *met geliefden*
 en daar voel ik me *geborgen*,
 toch draagt mijn voorhoofd vaak
 een erfenis van zorgen;
 lijnen die vertellen
 van een *haven* op drift
 en dat de *beschutting* die je zoekt
 een wereld na de poort is,
 een *toevluchtoord* soms
 met *rust* om je heen
 en hoe je daar de stilte horen kunt
 in een rijk voor jou *alleen*.

Waar je '*Bersama-sama*'
 fluistert, in het Maleis,
 en hoe je daarvoor niet eens
 aldaar hoeft te zijn,

want thuis is *vertrouwd*;
 een schakelaar op de tast,
 de zetel die je past
 en een kapstok met jouw jas.

Thuis zijn is *veilig*,
 met twee *uitroeptekens*,
 omdat het dat voor eenieder
zou moeten betekenen,
 zodat het *comfort* brengt
 en je dat uit kunt dragen,
 opdat je met veerkracht
 bij donkere dagen
 de *warmte* weer vindt
 in een *Taalhuis* dat huist,
 en waarin weerklinkt,
 wat je er vindt.

En hoe ik jou,
 vanuit daar
 - bij emotie -
vervloek en *bezing*,
 want thuis is een taal
 zonder volkslied of vlag;
 het zijn de open armen
 waar je inlopen mag.